

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio XVIII. Quam iustitiam Deus seruauerit cum Filio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

S. Thom.
q. 1. a. 2.

ctione, potest Deus sine eadem velle id debere debito orto ex promissione aut pacto.

§. 287. Dices Primò: Deus deberet rem illam Petro vtendam ab ipso pro libito: ergo abdicaret à se dominium talis rei. Distinguo antecedens: vtendam pro libito aduersus omnes alias creaturas, concedo antecedens: vtendam pro libito aduersus voluntatem Dei, nego antecedens: itaque Deus deberet me facere dominum rei eodem genere dominij, quod ego acciperem ab alia creatura, nempe vt nulla alia me inuito possit licitè vti ea re, & ego possim inuitis alijs: at non teneretur Deus facere vt ipse non posset licitè vti eadem re me inuito: hæc petit dominium creatum, vt indicaui §. 268. & 274.

§. 288. Dices Secundò: Creatura abdicat à se dominium: ergo & Deus. Probo consequentiam, quia obiectum iustitiæ est abdicatio dominij. Nego consequentiam. Ad probationem: obiectum iustitiæ, est dare dominium ei in quo seruatur: quia verò illud est impossibile cum dominio creaturæ seruantis iustitiam, ideo consequenter pertinet ad iustitiam abdicatio dominij. eadem ratione Deus seruans iustitiam cum Petro abdicat cæteras creaturas dominio rei, quam Petro donat, illudque constituit in solo Petro: in quo pugnat cum dominio aliarum creaturarum in eandem rem. at non abdicat se dominio: quia dominium creaturæ non est contra Deum. Itaque iustitia Dei & creata habent circa creaturas idem omnino obiectum formale, nempe vt inter creaturas solus Petrus sit dominus rei, circa quam est iustitia: at verò non est contra Deum.

§. 289. Dices Tertio: Ergo Deus non est dominus eius dominij, quia non potest illud non dare, quia illud debet. Nego consequentiam: constat ex §. 73. 74. & 75. nihil esse in eo dominio quod non sit Dei: quia illud est denominatio extrinseca ab actu libero Dei: qui actus & dominium est absolute in potestate Dei, cui est necessarium solum consequenter. quæ suppositio neque dominium facit absolute necessarium, neque Deum adstringit absolute ad illud, sed secundum quid, vt dixi §. 50. Potest item Deus cogere Petrum, vt cedat illo iure: reperitur ergo debitum constituendi Petrum dominum rei aduersus cæteras creaturas; Deus tamen manet ita dominus illius, vt illo possit pro arbitrato vti inuito Petro.

§. 290. Finge Deum negare Petro dominium aduersus alias creaturas, postquam spondit illud dare: (hac enim ratione me etiam inuito argumentantur sæpè aduersarij). Cõsidera item Deum

dare Petro dominium illud, & postquam illud dedit, Deum ipsum inuito Petro vti pro suo arbitrato reiam donata. In primo euentu per locum intrinsecum Deus ageret contra iustitiam commutatiuam: quia negaret quod ex pacto deberet, & esset æquiualens acceptis à creatura, & læderet ius Petri contra rectam rationem: vide quæ dixi §. 283. ante finem. In secundo euentu non peccaret contra virtutem vllam: quia non sponderat nisi facere Petrum dominum rei: quo non impediretur quin Deus posset licitè vti eadem re. Quòd si Deus promississet se ea numquam vsurum inuito Petro, ageret contra fidelitatem, non verò contra iustitiã. Discrimen in vtroque euentu est, quòd in primo negaret Petro dominium debitum: peccatum autem contra dominium alicuius est iniustitia. in secundo verò non peccaret contra dominium Petri, quod numquam fuit aduersus Deum: ob quod vsus Dei inuito Petro, non est contra dominium ipsius Petri: ob quod nec iniustitia.

§. 291. Ad formam argumenti ex §. 264. respondeo ex §. 270. Creatura exercens iustitiam commutatiuam, se abdicat dominio rei quam soluit: quia creditor accipit illius dominium aduersus omnes creaturas: secus est in Deo. Dominium potest esse apud duos, alterum creatum, & alterum increatum: hoc est contra omnes creaturas, illud verò non potest esse contra Deum.

SECTIO XVIII.

Quam iustitiam Deus seruauerit cum Filio?

§. 292. **D**ico Primò. In conferenda visione beata seruauit iustitiã distributiua: quia illam contulit pro sola dignitate personali. at in conferenda gloria corporis seruauit commutatiuam: quia illam contulit pro operibus.

§. 293. Dico Secundò. Deus in remissione nostrorum peccatorum potuit seruare iustitiam distributiua cum Christo, quia ad illum constituendum caput generis humani potuit moueri sola dignitate personali Dei hominis. Hanc iustitiam seruauit cum Sanctis innocentibus in conferenda gloria.

§. 294. Dico Tertio. Seruauit Deus cum Christo iustitiam commutatiuam in remittendis nostris peccatis tam originali, quàm actualibus: quia propter opera Christi ea nobis remisit. Alia de iustitia Dei disseram volum. 4.